

Prezaposleni starši ne dajejo najnujnejšega

Niti najmanj naključno izbrano geslo letošnjega tedna otroka lahko za naše bežno razmišljanje celo zožimo in zapišemo: otroci središča mesta. Tistega dela Ljubljane, v katerem je najmanj zelenih površin, zato pa je veliko prostora odmerjenega našemu novodobnemu otroku – avtomobilu. Jeklenemu otroku, ki mu nemalokrat posvečamo več pozornosti in morda celo ljubezni, kakor malim nadobudnežem – lastnim otrokom.

»Kako otrok mesta doživlja svoje otroštvo?« smo vprašali Bredo Pokorn, predsednico Zveze prijateljev mladine Ljubljana Center in ravnateljico vzgojnovarstvene organizacije Ane Zihelrove, ki že polnih sedemindvajset let živi in dela z otroki. Z otroki mesta.

krat so zaradi prezaposlenosti staršev, njihovega lova za potrošniškimi dokazi lastne uspešnosti, otroci prepuščeni sami sebi, včasih tudi tujim ljudem ali pa, v najslabšem primeru – cesti. Prezaposleni starši, kakor jih imenujejo strokovnjaki, nudijo otroku vse – od igrač, obleke in sladkarij – da pa bi z njim preživeli popoldneve, skratka svoj prosti čas – na to niti pomisliti ne utegnejo.

Dogovori: Prezaposlene starše je treba nenehno opozarjati, kako pomembno je, da preživijo del dneva skupaj z otrokom, pa čeprav bo življenjska raven nekoliko nižja, čeprav malce popustijo pri pretiranem čiščenju stanovanja, čeprav se odrečejo veliki družbeni dejavnosti – vsaj tako dolgo, da otrok malo zraste. Takšno je mnenje psihologov. Je na starše sploh mogoče vplivati?

Breda Pokorn: Odziv staršev na naša vabila, bodisi v vzgojnovarstvenih organizacijah, bodisi na predavanja v krajevnih skupnostih, ki jih pripravijo društva prijateljev mladine, je izredno pičel. Najbolj pogost izgovor je seveda prezaposlenost, pri čemer ponavadi mislimo na matere, čeprav je po našem družbenem pojmovanju nujno, da tudi oče posveti svoj prosti čas otroku, če oba starša živita skupaj z njim, seveda. Psihologi pa menijo, da se starši s prezaposlenostjo ponavadi opravičujejo za lastne pomanjkljivosti pri vzgoji otrok.

Dogovori: Za sproščen in zdrav razvoj potrebuje tudi

otrok mesta veliko gibanja, razposajene igre na svežem zraku. Kakšno je mestno središče, vemo. Zelenih površin skorajda ni več. Trg osvoboditve z nekdanj priljubljenim sprehajališčem Zvezdo je veliko parkirišče. Trg revolucije prav tako. Ob tem pa še železo, steklo in beton. S hladno roko režemo odrasli tudi zelena pljuča mesta – Tivoli. Dodamo lahko še izredno visoko stopnjo onesnaženosti zraka v jesenskih in zimskih mesecih. Se sploh zavedamo posledic lastnega ravnanja?

Breda Pokorn: Posledice so resnično hude. Najprej visok odstotek obolevnosti otrok, še posebno najmlajših. Vstajati morajo že ob petih zjutraj, v času torej, ko je jeseni in pozimi zrak najbolj »strupen«, če lahko tako rečem. K boleznim dihal prispevajo svoje tudi velike temperaturne razlike, meritve onesnaženosti zraka pa velikokrat pokažejo, da je bolje, če otroka sploh ne peljemo ven, na igrišče. Tudi ta so maloštevilna in večinoma ob prometnih cestah (igrišče OŠ Tone Čufar ob Resljevi cesti za otroke iz VVO Ane Zihel; igrišče v Tivoliju je pomaknjeno tik ob novo Prešernovo cesti itd.). Podobno velja tudi za šolska igrišča. Če k temu dodamo še ugotovitev o prezaposlenih starših, je slika popolna in – porazna. Spremeniti pa jo moramo s skupnimi močmi – dejavnost ZPM, vzgojnovarstvenih organizacij in šol ne zadošča. Potrebna je resnična in zavzeta skrb vseh za zdravo in srečno življenje otroka mesta.

SASA KRAIGHER

Železo, steklo in beton – premalo za otrokovo zdravo življenje.

Foto: ALENKA ŽIGON

Učenci so v Dobropolju pobirali krompir

V petek, 3. septembra, so se učenci osnovne šole Narodni heroj Tone Tomšič iz Ljubljane odpeljali v Dobropolje pobirati krompir. S šolo v Dobropolju imajo prijateljske stike in smo se dogovorili za delovne akcije. Ena izmed njih je bila akcija pobiranja krompirja, ki so ga spomladi posadili. Zato jih je pošteno mučila radovednost, kaj bomo izkopal. Zelo je prijal topel čaj, s katerim so učencem postregli ob prihodu. Kaj kmalu so se odpravili na delo. Sonce je že medlo kukalo jzza oblakov. Najprej so se krompirja lotili z motikami, nato pa jim je pri delu pomagal stroj. Lakoto so potešili z okusno malico. Tudi odmor je bil dobrodošel. Po njem so jim prišli pomagat pobirati krompir tudi učenci iz OŠ Tone Tomšič iz Dobropolja. V prijetnem vzdušju so preživeli lep dan. Popoldne so se z avtobusom vračali v Ljubljano s prijetnimi spomini in z željo, da bi tako delovno akcijo kmalu ponovili. Domov so pripeljali približno 100 kg krompirja, s katerim so obogatili šolski jedilnik.

DITKA HEBAR, 7. B RAZRED

Starši morajo del dneva preživeti z otrokom, čeprav bo zato življenjska raven nekoliko nižja, pravi predsednica ZPM Ljubljana Center Breda Pokorn.

Foto: ALENKA ŽIGON

Breda Pokorn: Ugotavljam, da je gmotna preskrbljenost otroka v mestu zelo dobra. Toda – ali so res vsi ti naši otroci ob preobilici potrebnih dobrin tudi srečni? Mnogo-

Skupno delo s pionirji

Koordinacijski odbor za organizacije in društva pri OK SZDL in občinski svet Zveze pionirjev (ki deluje pri občinski Zvezi prijateljev mladine) sta 9. septembra sklicala prvi sestanek vseh družbenih organizacij in društev v občini, ki že delajo s pionirji oziroma bi pionirje lahko vključili v svoje programe.

Tako učitelji kot starši in zadnji dve leti tudi pionirji sami so se nenehno pritoževali, kako »padalsko« in neorganizirano posegajo posamezne družbene organizacije v program pionirske in mladinske organizacije in torej tudi v program šole. Zato so na aktivu ravnatelj osnovnih šol občine Center in na aktivu mentorjev pionirskih odredov sprejeli dogovor, da se pri občinskem svetu zveze pionirjev za letošnje šolsko leto oblikuje en sam program (gre predvsem za časovno opredeljen program) prireditelj, srečanj in tekmovanj, na katerih naj bi sodelovali pionirji in mladinci. V tem programu naj bi bile posamezne organizacije in društva nosilci svojih že tradicionalnih manifestacij.

Vabilu se je odzvala več kot polovica vabljenih. Čeprav je

večina predstavila svojo dejavnost le ustno, malo je bilo konkretno časovno opredeljenih programov (ponekod je vendarle treba upoštevati čisti amaterizem in aktivizem), zato bo treba letošnji enoten program sveta zveze pionirjev oceniti predvsem kot prvi poskus takšne oblike, so bile vendarle nakazane številne možnosti širšega sodelovanja v okviru občinskega sveta zveze pionirjev.

Posebej razveseljivo je, da si večina družbenih organizacij in društev želi zagotoviti svoj podmladek že v pionirskih vrstah (gasilci, akvaristi, čebelarji, društva proti mučniji živali itd.). In takšne pobude so še kako dobrodošle ob pravkar začrtanih novih, XIII. Jugoslovanskih pionirskih igrah Rastemo pod Titovo zastavo – pionirji, veselo na delo! V teh dvehletnih igrah bo poudarek na delovni vzgoji in prav vsaka interesna dejavnost spodbuja v učencu delovne navade in odnos do dela.

Takšna srečanja bodo nedvomno ena izmed možnih in pravih oblik delovanja občinskega sveta Zveze pionirjev.

PRVOŠOLČKI SO PAVEDALI

Šola je lepša od vrtca

Malce plahi, a polni radovednosti so se v ustanove učenosti podali tudi naši malčki, prvošolčki. Kako se kaj počutijo, kaj jim je všeč, kaj ni, o tem smo se z njimi pomenkovali v osnovni šoli Majde Vrhovnik.

ANA KLOPČIČ: »Najbolj všeč mi je to, da sem v varstvu, kjer naredimo vse domače naloge v šoli. Tako se popoldne lahko igram na

dvorišču in me ne kličeje kar naprej gor. Šola je meni bolj všeč kot vrtce. Tu je bolj lušno, tovarišica je bolj prijazna pa še učimo se, rišemo, pogremo.«

BORUT LAVRENČIČ: »O, koliko zanimivega nam pove tovarišica, ampak to moramo tudi mi potem znati. Kaj mi je všeč? Kaj neki, naša tovarišica.

ca. No, vseh nalog pa ravno ne maram. Nekatere so težke, čeprav reče mamí, da niso. Lahko je njej, ko se ji ni treba učiti. Fino je, ko gremo na sprehod,

samo da ni prezgodaj, ko še ni sonca, da me greje v noge, drugače me zebe v kratkih hlačah.«

NADJA ZRIMEC: »Ne maram tovarišic, ki vpijejo. Naša ne vpije tako kot druge in grem rada v šolo. Malce sitno je, ko se učimo pisat in morajo črke stati pokonci, moja roka pa jih krivo zavije. No pa se

potem še doma vadim, saj tovarišica pravi, da se samo z vadbo veliko naučiš.«

BRUNO KOSI: »V šoli ni nikoli dolgčas tako, kot je bilo v vrtcu, ko smo morali spati popoldne. Pa veliko rišemo. Jaz

tako rad rišem muce, pse, hiše in rožice. Tovarišica me včasih pohvali in sem še bolj vesel.«

A.A.